

Esperança erma

Un relat de: [Somiadora sense somnis](#)

Perdent la noció de l'espai i el temps, tan sols puc afirmar que la meua esperança és erma. He caminat, he errat, he vagat millor dit, molt, o no tant, però ara mateix no existeix la meta, ni tan sols existeixen els vèrtexs que dibuixen el tediós camí que les meves passes, arrossegades per una ànima buida, intenten perseguir amb falsa empena.

És erma, estèril, deserta. Però abans no ho era. Abans, joiosa i lluïda, sempre mantenia la flama encesa. S'obria amb els ulls en despertar amb el Sol de testimoni, i no s'apagava quan descansaven a la negra nit, perquè encara quedava la millor part: els somnis. Il·lusa, creia en els somnis. I eren el motor que impulsava cada gesta, que la feia créixer per continuar amb la recerca de la idíl·lica felicitat per tots anhelada.

És erma, àrida, amb vegetació esclarissada. Ho és perquè va conèixer el seu pitjor enemic: l'amor. Quan ell va arribar, va ocupar tot l'espai de l'esperança, va omplir-ho tot d'harmoniosos colors aparentment càlids, que després ho sumirien tot en els més freds de la paleta. L'amor era la fictícia meta, era el bell camí, era el coratge que provocava cada passa, valenta i segura. Era tot, i no era res. Per això, quan l'amor va mostrar la seva veritable essència, tot es va convertir en res.

I ara, quan tanco els ulls, només desitjo que torni. No l'amor, sinó l'esperança. Que torni a brollar, i a brillar, a resseguir un camí desdibuixat, a creure en tot i en el no res, a donar vida a la meua ànima, i valor a les meves passes per avançar i descobrir, novament, les il·lusions perdudes.